

Категорія справи №

631/198/22

**: Кримінальні справи (з 01.01.2019); Кримінальні правопорушення проти власності;
Крадіжка.**

Надіслано судом: **09.06.2022**. Зареєстровано: **10.06.2022**. Оприлюднено: **14.06.2022**.

Номер судового провадження: **1-кп/631/64/22**

Номер кримінального провадження в ЄРДР: **12022221090000078**

Справа № 631/198/22

Провадження № 1-кп/631/64/22

В И Р О К

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

09 червня 2022 року селище міського типу Нова Водолага

Нововодолазький районний суд Харківської області в складі:

головуючого судді Мащенко С. В.

за участю

з боку сторони обвинувачення:

прокурора Яблонської Т. В.

з боку сторони захисту:

обвинуваченого ОСОБА_1

захисника Бессонова В. А.

а також:

секретаря судового засідання Колодяжної А. О.

розглянувши увідкритому судовому засіданні в режимі відеоконференції в залі судових засідань № 1 приміщення суду в селищі міського типу Нова Водолага Харківського району Харківської області кримінальне провадження, внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 29 січня 2022 року під № 12021221090000078, щодо обвинувачення:

ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_1 ,

уродженця міста Мерефа Харківського району Харківської області, громадянина України, із середньо-спеціальною освітою, одруженого,

який утримує матір похилого віку, офіційно не працевлаштований,

є військовозобов'язаним запасу із званням - сержант

та посадою - навідник-оператор танку,

в силу приписів статті 89 Кримінального кодексу України не судимий,

zareestrovaniy та проживає за адресом:

АДРЕСА_1 ;

у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених частинами 2 та 3 статті 185 Кримінального кодексу України,-

В С Т А Н О В И В:

В ніч з 28 на 29 січня 2022 року, більш точно дату та час як в ході досудового розслідування, так і в суді встановити не виявилось за можливе, ОСОБА_1 , діючи з прямим умислом, направленим на таємне викрадення чужого майна, з корисливих мотивів, з метою особистого збагачення, проник на територію домоволодіння, розташованого за адресом: будинок АДРЕСА_2 , - де з приміщення літньої кухні вчинив крадіжку інвекторної сварки марки «Зеніт», перфоратору марки «DWT» та компресору марки «Штурмовик АС-30», після чого з місця вчинення кримінального правопорушення зник, розпорядившись викраденим майном на власний розсуд, чим спричинив потерпілому ОСОБА_2 матеріальну шкоду в сумі 4318,30 гривень.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, в ту же ніч з 28 на 29 січня 2022 року, більш точно дату та час як в ході досудового розслідування, так і в суді встановити не виявилось за можливе, ОСОБА_1 , діючи повторно, з прямим умислом, направленим на таємне викрадення чужого майна, з корисливих мотивів, з метою особистого збагачення, шляхом вільного доступу вчинив крадіжку дитячої коляски марки «Тако» laret 2 в 1, що перебувала біля житлового будинку, розташованого за адресом: будинок АДРЕСА_2 , - після чого з місця вчинення кримінального правопорушення зник, розпорядившись викраденим майном на власний розсуд, чим спричинив потерпілій ОСОБА_3 матеріальну шкоду в сумі 10360,00 гривень.

У судовому засіданні обвинувачений ОСОБА_1 винним себе визнав повністю й пояснив, що дійсно, в ніч з 28 на 29 січня 2022 року, більш точно дату та час він не пам'ятає, вирішив вчинити крадіжку майна, для чого прибув до домоволодіння, розташованого за адресом: будинок АДРЕСА_2 , - та шляхом

вільного доступу увійшов всередину літньої кухні, викравши звідти інвекторну сварку, перфоратор та компресор. Тієї ж ночі, більш точно дату та час він не пам'ятає, проходячи повз будинку АДРЕСА_3, викрав ще й дитячу коляску. Зазначив, що з усім викраденим з місця вчинення крадіжок зник, розпорядившись майном на власний розсуд. Вказав, що інших правопорушень не вчиняв, у тому, що сталося, щиро розкався, Окрім того, звернув увагу суду на те, що не оспорує ані торгові марки майна, ані його вартість. Також повідомив, що у такий тяжкий для нашої країни час готовий захищати ОСОБА_4 та бути корисним на передовій, оскільки має фахову освіту та досвід як навідник-оператор танку.

Оцінюючи показання ОСОБА_1, суд визнає їх послідовними, логічними, правдивими і достовірними, оскільки вони об'єктивно і доволі повно відображають фактичні обставини справи, пояснюють мотиви вчиненого, а також не викликають сумнівів щодо правильності розуміння ним змісту обставин інкримінованих йому кримінальних правопорушень, добровільності та істинності його позиції у цьому.

Крім того, підстав для сомообмови судом не виявлено.

Відтак, у зв'язку із безсумнівним та добровільним, тобто без будь-якого впливу із чиєї б то ні було сторони, визнанням у повному обсязі ОСОБА_1 своєї вини в інкримінованих йому органом досудового розслідування кримінальних правопорушеннях (повідомленій підозрі), погодженні з кваліфікацією вчинених ним діянь, підтвердженням ним їх фактичних обставин, відсутності жодних заперечень щодо них з боку сторони обвинувачення, усвідомленням і правильним розумінням, роз'ясненого судом положення частини 3 статті 349 Кримінального процесуального кодексу України про те, що у випадку визнання ними змісту даних фактичних обставин, сторони кримінального провадження будуть позбавлені права оскаржувати їх в апеляційному порядку, відсутністю їх заперечень проти визнання недоцільним дослідження доказів щодо тих обставин, які ніким не оскаржуються, суд, за згодою учасників судового провадження, а також визнавши покази обвинуваченого послідовними, логічними, а також такими, що не викликають сумнівів щодо правильності розуміння ним змісту обставин інкримінованих йому кримінальних правопорушень, добровільності та істинності його позиції у цьому, ухвалив дослідити докази, обмежившись показаннями обвинуваченого, документами, що характеризують його особу, а також тими, що впливають на доведеність обставин, які мають значення для кримінального провадження.

Так, з висновку експерта за результатами проведення судово-товарознавчої експертизи № 586/22, складеного 11.02.2022 року судовим експертом Зелениною Є. В., попередженою під особистий короткий підпис про кримінальну відповідальність за статтями 384 і 385 Кримінального кодексу України, яка діяла на підставі відповідної постанови слідчого СВ Красноградського РВП ГУНП в Харківській області лейтенанта поліції Полатай О. С. від 11.02.2022 року «Про призначення судово-товарознавчої експертизи», убачається, що

станом на 29.01.2022 року ринкова вартість сварки марки «Зеніт», придбаної восени 2021 року, у технічно справному стані, складає 1855,00 гривень; перфоратору марки «DWT» BH13-30VB, придбаного в січні 2022 року, у технічно справному стані, складає 2079,00 гривень; компресору для автомобіля марки «Штурмовик АС-30», придбаного у 2017 році, у технічно справному стані, складає 384,30 гривень; та дитячої коляски марки «Тако» laret 2 в 1, придбаної в травні 2020 року, бувшої у вжитку, у технічно справному стані, складає 10360,00 гривень.

Оцінюючи висновок експерта з точки зору належності, допустимості, достовірності, достатності й взаємозв'язку у сукупності з іншими дослідженими у судовому засіданні доказами, суд визнає його вірним, мотивованим достатньо переконливо та таким, що не суперечить іншим доказам у справі, а тому вважає за можливе покласти в основу судового рішення, що ухвалюється.

Крім того, згідно з довідкою № 254-10022022/63083, виданою станом на 10.02.2022 року, ОСК ГУНП в Харківській області та ОСК МВД України має відомості про судимість та притягнення ОСОБА_1 до кримінальної відповідальності, що в силу приписів статті 89 Кримінального кодексу України є такою, що погашена.

З листа, наданого КОМУНАЛЬНИМ НЕКОМЕРЦІЙНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ «МЕРЕФ`ЯНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАЙОННА ЛІКАРНЯ», вбачається, що обвинувачений не перебуває на диспансерному обліку у лікаря-психіатра.

Відповідно до довідки, виданої КОМУНАЛЬНИМ НЕКОМЕРЦІЙНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ ХОР «ОБЛАСНИЙ НАРКОЛОГІЧНИЙ ДИСПАНСЕР» та зареєстрованої за вихідним № 958 від 08.02.2022 року, обвинувачений не перебуває на диспансерному обліку у лікаря-нарколога.

Військом квитком (серії НОМЕР_1), виданим Харківським військовим комісаром Харківської області 15.12.1991 року, підтверджується факт отримання ОСОБА_1 освіти за фахом навідник-оператор танка Т-64 Б, прийняття ним військової присяги, присвоєння йому військового звання - сержант, звільнення у запас 08.05.2000 року та можливість використання у воєнний час за фахом.

На підставі пенсійного посвідчення № НОМЕР_2 , виданого Пенсійним фондом України 16.10.2007 року на бланку серії НОМЕР_3 , доведений факт отримання ОСОБА_5 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , пенсії за віком довічно.

З огляду лікаря-терапевта убачається, що ОСОБА_5 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , зареєстрована та проживає за адресою: АДРЕСА_1 , - тривалий час хворіє на гіпертонічну хворобу та цукровий діабет.

Відтак, з наведеного суд робить обґрунтований висновок про те, що обвинувачений після погашення в силу вимог закону попередніх судимостей до

кримінальної відповідальності притягується вперше, на диспансерному обліку у лікаря-нарколога та лікаря-психіатра не перебуває, проживає разом із хворою матір'ю пенсійного віку, для якої є єдиним годувальником, бо з огляду на приписи статті 1 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» № 1058-IV від 09.07.2003 року (із змінами та доповненнями) вона є непрацездатною громадянкою.

Оцінюючи усі надані та безпосередньо досліджені судом письмові докази з точки зору належності, допустимості, достовірності, достатності й взаємозв'язку як окремо та і у їх сукупності з іншими дослідженими у судовому засіданні доказами, суд визнає їх такими, що не суперечать один одному, є достовірними та мають бути покладені в основу судового рішення, що ухвалюється.

Приходячи до такого суд ураховує, що з огляду на зміст статті 85 Кримінального процесуального кодексу України належними є докази, які прямо чи непрямо підтверджують існування чи відсутність обставин, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, та інших обставин, які мають значення для кримінального провадження, а також достовірність чи недостовірність, можливість чи неможливість використання інших доказів

Окрім того, відповідно до положень, закріплених у статті 86 зазначеного вище кримінального процесуального кодифікованого закону України, доказ визнається допустимим, якщо він отриманий у порядку, встановленому цим Кодексом. Недопустимий доказ не може бути використаний при прийнятті процесуальних рішень, на нього не може посилатися суд при ухваленні судового рішення.

Отже, наведеними доказами та їх процесуальними джерелами підтверджуються обставини, перелічені статтею 91 вказаного вище нормативно-правового акту України, а тому ураховуючи позицію сторін цього кримінального провадження щодо наявності підтвердження фактичних обставин справи відповідними доказами, зібраними під час досудового розслідування, та щодо відсутності процесуальної необхідності досліджувати їх усі в ході судового розгляду справи, суд, зберігаючи об'єктивність та неупередженість, визнає такі фактичні обставини справи повністю доведеними.

Одночасно із цим суд зауважує, що частина 2 та 4 статті 17 Кримінального процесуального кодексу обумовлено, що ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на користь такої особи.

Частиною 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, учиненої 04.11.1950 року в Римі, яка відповідно до приписів статті 9 Конституції України, прийнятої 28.06.1996 року (із змінами та доповненнями) є

частиною національного законодавства України, передбачено, що кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення.

Стаття 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» № 3477-IV від 23.02.2006 року (із змінами та доповненнями) обумовлює, що суди застосовують при розгляді справ Конвенцію про захист прав людини та основоположних свобод та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Отже, Європейський суд з прав людини у пункті 43 свого Рішення від 14.02.2008 року у справі «Кобець проти України» констатував, що доведення має впливати із сукупності ознак чи неспростованих презумпцій, достатньо вагомих, чітких та узгоджених між собою, а за відсутності таких ознак неможна констатувати, що винуватість обвинуваченого доведено поза розумним сумнівом. Розумним є сумнів, який ґрунтується на певних обставинах та допустимих відомостях, визнаних доказами, або відсутності таких відомостей і є таким, який змусив би особу втриматися від прийняття рішення у питаннях, що мають для неї найбільш важливе значення.

За таких обставин, з огляду на сталу практику Європейського суду з прав людини, зокрема, викладену й у справі «Дж. Мюррей проти Сполученого Королівства» (рішення суду від 28.10.1994 року), критерієм доведення винуватості особи у вчиненні інкримінованого йому кримінального правопорушення є те, що саме прокурор має довести вину обвинуваченого поза межами розумного сумніву. Ухвалюючи обвинувальний вирок, суд має бути переконаний поза межами розумного сумніву, що кожен із суттєвих елементів інкримінованого особі кримінального правопорушення є доведеним.

Обговорюючи питання кваліфікації дій обвинуваченого, суд ураховує правозастосовну практику, викладену Верховним Судом як найвищим судом у системі судоустрою України, який, з огляду на імперативну норму пункту 6 частини 2 статті 36 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» № 1402-VIII від 02.06.2016 року (із змінами та доповненнями), забезпечує однакове застосування норм права судами різних спеціалізацій (тобто сталість та єдність судової практики) у порядку та спосіб, визначені процесуальним законом, а саме: постанову Верховного суду у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду, прийнятої 05.04.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 658/1658/16-к (провадження № 51-735 км 18), - щодо розуміння кваліфікації злочину як кримінально-правової оцінки поведінки (діяння) особи шляхом встановлення кримінально-правових (юридично значущих) ознак, визначення кримінально-правової норми, що підлягає застосуванню, і встановлення відповідності ознак вчиненого діяння

конкретному складу злочину, передбаченому Кримінальним кодексом, за відсутності фактів, що виключають злочинність діяння.

Відповідно до пункту 3 постанови Пленуму Верховного Суду України № 10 від 06.11.2009 року «Про судову практику у справах про злочини проти власності», крадіжка (таємне викрадення чужого майна) це викрадення, здійснюючи яке, винна особа вважає, що робить це непомітно для потерпілого чи інших осіб.

Водночас, на підставі пункту 22 вищенаведеної постанови Пленуму, під проникненням у житло, інше приміщення чи сховище розуміється незаконне вторгнення до них будь-яким способом (із застосуванням засобів подолання перешкод або без їх використання; шляхом обману; з використанням підроблених документів тощо або за допомогою інших засобів), який дає змогу винній особі викрасти майно без входу до житла, іншого приміщення чи сховища.

Також даний пункт роз'яснює, що поняття «інше приміщення» включає різноманітні постійні, тимчасові, стаціонарні або пересувні будівлі чи споруди, призначені для розміщення людей або матеріальних цінностей (виробниче або службове приміщення підприємства, установи чи організації, гараж, інша будівля господарського призначення, відокремлена від житлових будівель, тощо).

Крім того, наведений вище пункт обумовлює, що під сховищем слід розуміти певне місце чи територію, відведені для постійного чи тимчасового зберігання матеріальних цінностей, які мають засоби охорони від доступу до них сторонніх осіб (огорожа, наявність охоронця, сигналізація тощо), а також залізничні цистерни, контейнери, рефрижератори, подібні сховища тощо. Не може визнаватися сховищем неогорожена і така, що не охороняється, площа або територія, на яку вхід сторонніх осіб є вільним, а також та, що була відведена та використовується для вирощування продукції чи випасу тварин (сад, город, ставок, поле тощо).

Окрім того, приписом частин 1 і 3 статті 32 Кримінального кодексу України повторністю злочинів визнається вчинення двох або більше злочинів, передбачених тією самою статтею або частиною статті Особливої частини цього Кодексу. Вчинення двох або більше кримінальних правопорушень, передбачених різними статтями цього Кодексу, визнається повторним лише у випадках, передбачених в Особливій частині цього Кодексу.

Отже, частина 1 примітки до статті 185 цього ж кодифікованого закону України передбачає саме таку вказівку, оскільки чітко обумовлює, що у статтях 185, 186 та 189 191 повторним визнається кримінальне правопорушення, вчинене особою, яка раніше вчинила будь-яке із кримінальних правопорушень, передбачених цими статтями або статтями 187, 262 цього Кодексу.

Відтак, Пленум Верховного Суду України абзаці 2 пункту 7 своєї постанови № 7 від 04.06.2010 року «Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки» роз'яснив, що якщо злочини, які утворюють повторність, відповідають одному і тому самому складу злочину (наприклад, три крадіжки, п'ять розбоїв, тощо), їх кваліфікація здійснюється за однією статтею або частиною статті Особливої частини Кримінального кодексу. У таких випадках повторність злочинів повинна зазначатись у процесуальних документах, які стосуються обвинувачення особи, як кваліфікуюча ознака відповідних злочинів.

З огляду на таке та у світлі формулювання обвинувачення, визнаного судом доведеним, розглядаючи кримінальне провадження відповідно до правил, обумовлених частиною 1 статті 337 Кримінального процесуального кодексу України лише в межах висунутого обвинувачення відповідно до обвинувального акту, дотримуючись принципу диспозитивності, зберігаючи об'єктивність та неупередженість, створивши необхідні умови для реалізації сторонами їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків, суд приходить до висновку про доведеність «поза розумним сумнівом» вчинення обвинуваченим ОСОБА_1 в ніч з 28 на 29 січня 2022 року кримінальних правопорушень проти власності ОСОБА_2 і ОСОБА_3 в об'ємі та на суми, визначені у обвинувальному акті, оскільки він дійсно своїми умисними діями вчинив таємне викрадення чужого майна (крадіжку), поєднане з проникненням у інше приміщення, та таємне викрадення чужого майна (крадіжку), вчинене повторно.

Приходячи до такого, суд зауважує, що стороною обвинувачення дії ОСОБА_1 кваліфіковані за частиною 3 статті 185 Кримінального кодексу України як таємне викрадення чужого майна (крадіжка), поєднане з проникненням у житло. Проте, у судовому засіданні з'ясовано та не оспорується сторонами, що злочин вчинено з приміщення літньої кухні, що з огляду на вище наведене є іншим приміщенням, а не житлом.

Частиною 3 статті 337 Кримінального процесуального кодексу України обумовлено, що з метою ухвалення справедливого судового рішення та захисту прав людини і її основоположних свобод суд має право вийти за межі висунутого обвинувачення, зазначеного в обвинувальному акті, лише в частині зміни правової кваліфікації кримінального правопорушення, якщо це покращує становище особи, стосовно якої здійснюється кримінальне правопорушення.

Враховуючи припис частини 3 статті 185 Кримінального кодексу України, особа, яка вчинила таємне викрадення чужого майна (крадіжку), поєднане з проникненням житло, та, поєднане з проникненням у інше приміщення, слід кваліфікувати за однією і тією ж частиною статті матеріального кодифікованого закону.

Проте, вирок, що ухвалюється, має бути справедливим, а, отже, дії винного повинні відповідати саме тій конструкції кримінального закону, що обумовлює

найширше їх відповідність правовій кваліфікації, визначеній Особливою частиною Кримінального кодексу України, а тому суд вважає за можливе та необхідне зазначити, що ОСОБА_1 вчинив саме таємне викрадення чужого майна (крадіжку), поєднане з проникненням у інше приміщення, а не у житло.

Отже, всебічно, повно, неупереджено й безпосередньо з'ясувавши всі обставини, встановлені під час кримінального провадження, перевіrivши їх доказами, отриманими на підставі змагальності сторін та свободи у доведенні їх переконливості, дослідженими в судовому засіданні у їхній сукупності й оціненими з точки зору належності, допустимості, достовірності, достатності й взаємозв'язку, суд вважає, що вина ОСОБА_1 доведена повністю. Дії його відповідають складу кримінальних правопорушень, передбачених частиною 2 та частиною 3 статті 185 Кримінального кодексу України, і правильно кваліфіковані, як:

-таємне викрадення чужого майна (крадіжку), поєднане з проникненням у інше приміщення;

-та таємне викрадення чужого майна (крадіжку), вчинене повторно,-

у зв'язку із чим обвинувачений підлягає кримінальному покаранню.

Призначаючи покарання ОСОБА_1, суд керується нормою прямої дії, а саме приписом частини 2 статті 61 Конституції України щодо того, що юридична відповідальність особи має індивідуальний характер, й ураховує ступінь тяжкості вчинених ним кримінальних правопорушень, данні про його особу та обставини, що пом'якшують і обтяжують йому покарання.

Так, визначаючи ступінь тяжкості вчинених ОСОБА_1 кримінальних правопорушень, суд виходить з їх класифікації, особливостей та обставин вчинення, й ураховуючи санкцію інкримінованих йому частини 2 та частини 3 статті 185 Кримінального кодексу України, а також приписів частин 4 і 5 статті 12 цього ж кодифікованого закону, приходить до висновку, що обвинуваченим вчинені нетяжкий та тяжкий злочин.

Вивчаючи особу винного шляхом з'ясування стану його здоров'я, поведінки до вчинення злочину, складу родини, а також матеріального стану, судом встановлено, що ОСОБА_1 на момент вчинення ним інкримінованих йому кримінальних правопорушень в силу положень статті 89 Кримінального кодексу України раніше не судимий, офіційно не працевлаштований, одружений, має на утриманні непрацездатну в силу закону матір похилого віку, на диспансерному обліку у лікаря-психіатра та лікаря-нарколога не перебуває, на будь-яку тяжку хворобу не хворіє, має постійне місце реєстрації, є військовозобов'язаним, має фахову освіту та досвід як навідник-оператор танку, бажає брати участь у захисті нашої держави на передовій під час війни, у вчиненому щиро розкався, проте даних, що характеризують його особу, сторонами суду не надані.

В силу імперативного припису частини 2 статті 314-1 кримінального процесуального кодифікованого закону України доручення представнику персоналу органу пробації скласти досудову доповідь з метою забезпечення суду інформацією, що характеризує обвинуваченого, не надавалось.

Вирішуючи при призначенні покарання обставини, які його пом'якшують ОСОБА_1, суд перш за все керується змістом частини 1 та 2 статті 66 Кримінального кодексу України, в яких наведений перелік таких обставин та зазначено, що при призначенні покарання суд може визнати такими, що його пом'якшують, і інші обставини, не зазначені в частині 1 цієї статті.

Аналогічна правова позиція викладена і у пункті 5 Постанови Пленуму Верховного суду України «Про практику призначення судами кримінального покарання» № 7 від 24.10.2003 року (зі змінами та доповненнями), від якої до сих пір Верховний Суд не відступив, та яка роз'яснює, що наведені у частині 1 статті 66 Кримінального кодексу України перелік обставин, які пом'якшують покарання, не є вичерпним. При призначенні покарання суд може визнати пом'якшуючими й інші обставини, не зазначені в частині 1 цієї статті (наприклад, вчинення злочину внаслідок збігу випадкових обставин чи неправильної поведінки потерпілого, відвернення підсудним шкідливих наслідків злочину, часткове відшкодування шкоди, відшкодування моральної шкоди). Визнання обставини такою, що пом'якшує покарання, має бути вмотивоване у вироку.

Також, суд знов ураховує правозастосовну практику, викладену Верховним Судом як найвищим судом у системі судустрою України, а саме:

- постанову Верховного суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду, прийнятої 30.10.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 559/1037/16-к (провадження № 51-3612 км 18),- щодо розуміння, що основною формою прояву щирого каяття є повне визнання особою своєї вини та правдива розповідь про всі відомі їй обставини вчиненого злочину. Якщо особа приховує суттєві обставини вчиненого злочину, що значно ускладнює його розкриття, визнає свою вину лише частково для того, щоб уникнути справедливого покарання, її каяття не можна визнати щирим, справжнім. Щире каяття повинно ґрунтуватися на належній критичній оцінці особою своєї протиправної поведінки, її осуді, бажанні виправити ситуацію, яка склалась, та нести кримінальну відповідальність за вчинене, а також зазначена обставина має знайти своє відображення в матеріалах кримінального провадження;

- та постанову Верховного суду у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду, прийнятої 07.11.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 297/562/17 (провадження № 51-329 км 18),- щодо розуміння, що щире каяття як таке характеризує суб'єктивне ставлення винного до вчиненого злочину, яке полягає в тому, що він визнає свою провину, висловлює жаль з приводу вчиненого та бажає виправити ситуацію, що

склалась. За наявності щирого каяття не обов'язковим має бути активне сприяння у розкритті злочину. Активне сприяння розкриттю злочину є окремою обставиною, що пом'якшує покарання, згідно з пунктом 1 частини 1 статті 66 Кримінального кодексу України. Тобто передбачені цим пунктом обставини, що пом'якшують покарання, а саме щире каяття і активне сприяння розкриттю злочину, є альтернативними, незалежними та можуть існувати відокремлено одна від одної.

За викладених підстав, в силу пункту 1 частини 1 статті 66 Кримінального кодексу України суд визнає обставинами, які пом'якшують покарання ОСОБА_1, щире каяття.

В силу приписів частини 3 статті 67 Кримінального кодексу України обставин, які обтяжують покарання ОСОБА_1, судом не встановлено.

Приходячи до такого суд вважає за необхідне зазначити, що в обвинувальному акті слідчим та прокурором як обставина, що обтяжує покарання ОСОБА_1, визначена в силу пункту 13 частини 1 статті 67 Кримінального кодексу України «вчинення злочинів в стані алкогольного сп'яніння».

Проте, вказана обставина, тобто, що хоча б один із інкримінованих обвинуваченому злочинів вчинений ним у стані алкогольного сп'яніння, не знайшла свого підтвердження під час судового слідства та розгляду справи за суттю висунутого обвинувачення, не зазначена як така у сформульованому обвинуваченні в обвинувальному акті та в супереч змісту пункту 4 частини 1 статті 91 Кримінального процесуального кодексу України не доведена жодним доказом, а тому з огляду на припис частини 1 статті 337 вказаного кодифікованого акту, суд не визнає її такою, що обтяжує винному покарання.

Пленум Верховного суду України у пункті 1 своєї Постанови «Про практику призначення судами кримінального покарання» № 7 від 24.10.2003 року (зі змінами та доповненнями) звернув увагу судів на те, що вони при призначенні покарання в кожному випадку і щодо кожного підсудного, який визнається винним у вчиненні злочину, мають суворо додержуватись вимог статті 65 Кримінального кодексу України стосовно загальних засад призначення покарання, оскільки саме через останні реалізуються принципи законності, справедливості, обґрунтованості та індивідуалізації покарання.

Також Верховний суд України у пункті 2 зазначеної вище Постанови Пленуму визначив, що відповідно до пункту 1 частини 1 статті 65 Кримінального кодексу України суди повинні призначати покарання в межах, установлених санкцією статті Особливої частини цього кодексу, що передбачає відповідальність за вчинений злочин. Із урахуванням ступеня тяжкості, обставин злочину, його наслідків і даних про особу, судам належить обговорювати питання про призначення передбаченого законом більш суворого покарання особам, які вчинили злочин на ґрунті пияцтва, алкоголізму, наркоманії, за наявності рецидиву злочину, у складі організованих груп чи за більш складних форм

співучасті (якщо ці обставини не є кваліфікуючими ознаками), і менш суворого особам, які вперше вчинили злочини, неповнолітнім, особам похилого віку і тим, що щиро розкаюлись у вчиненому, активно сприяли розкриттю злочину, відшкодували завдані збитки тощо.

Крім того, судом при призначенні покарання повинні враховуються і вимоги статті 50 вказаного кодексу, тобто, що метою покарання є не тільки кара, а також виправлення засудженого й запобігання вчинення нових кримінальних правопорушень, а тому особі, яка вчинила злочин, має бути призначено покарання, необхідне й достатнє для її виправлення та попередження нових злочинів.

Одночасно з цим, Верховний Суд як найвищий суд у системі судустрою України, який, забезпечує однакове застосування норм права судами різних спеціалізацій (тобто сталість та єдність судової практики) у порядку та способів, визначені процесуальним законом, у своїй постанові у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду, прийнятій 17.04.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 298/95/16-к (провадження № 51-2501 км 18) зауважив, що у частині 2 статті 65 Кримінального кодексу України встановлено презумпцію призначення більш м'якого покарання, якщо не доведено, що воно є достатнім для досягнення мети покарання. Суд вважає, що такий же принцип застосовується і при вирішенні питання про порядок відбування покарання, зокрема, про можливість звільнення від відбування покарання з випробуванням. Обов'язок доведення того, що менш суворий від покарання або порядок його відбування є недостатнім, покладається на сторону обвинувачення.

Зважаючи на таке, суд урахує позицію прокурора, яка вважала за доцільне призначити ОСОБА_1 покарання за вчинений нетяжкий злочин у виді 2 років позбавлення волі та за вчинений тяжкий злочин - у виді позбавлення волі на строк 4 роки, застосувавши положення статті 70 Кримінального кодексу України остаточно призначивши обвинуваченому покарання у виді 5 років позбавлення волі та звільнивши його на підставі приписів статті 75 цього ж кодифікованого акту від відбування покарання з іспитовим строком на 3 роки.

Вказаної позиції повністю притрималась й сторона захисту, яка, зокрема, в особі обвинуваченого письмово клопотала перед судом надати йому можливість бути корисним країні та взяти участь на передовій під час широкомасштабної збройної агресії Російської Федерації проти України.

Відтак, обговорюючи питання про призначення покарання ОСОБА_1, суд урахує позицію сторони обвинувачення та сторони захисту й, керуючись принципом законності, справедливості, обґрунтованості та індивідуалізації покарання, врахує особу винного, який повністю визнав себе винуватим у вчиненому, мету, мотиви, обставини та характер вчинених ним кримінальних правопорушень, а також поведінку під час та після вчинення інкримінованих йому дій.

Окрім того, суд бере до уваги, що Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022 року, затвердженим Законом України № 2102-IX від 24.02.2022 року, у зв'язку із військовою агресією Російської Федерації проти України на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України введений воєнний стан з 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

В подальшому Указами Президента України № 133/2022 від 14.03.2022 року та № 259/2022 від 18.04.2022 року, затвердженими Законами України № 2119-IX від 15.03.2022 року і № 2212-IX від 21.04.2022 року, у зв'язку із триваючою широкомасштабною збройною агресією Російської Федерації проти України на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України продовжувався строк дії воєнного стану двічі строком на 30 діб.

Зараз, відповідно до Указу Президента України № 341/2022 від 17.05.2022 року, що затверджений Законом України № 2263-IX від 22.05.2022 року, у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією Російської Федерації проти України на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб.

Отже, на цей час в Україні запроваджений воєнний стан.

Також, згідно із Переліком територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні), затвердженим Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 року (із змінами та доповненнями), Нововодолазька селищна та Мереф'янська міська територіальні громади Харківського району Харківської області віднесені до місць активних бойових дій.

Усе наведене у своїй сукупності та у співвідношенні дозволяє суду зробити обґрунтований висновок про те, що вони знижують ступінь тяжкості вчинених ОСОБА_1 кримінальних правопорушень, передбачених частинами 2 і 3 статті 185 Кримінального кодексу України, та свідчать про можливість призначити йому покарання, обумовлене санкціями інкримінованих йому кримінальних правопорушень, в межах установлених санкціями відповідних частин статті Особливої частини Кримінального кодексу України, що передбачає відповідальність за вчинені нетяжкий та тяжкий злочини.

Відтак, за таких обставин суд вважає, що виправлення обвинуваченого ОСОБА_1 можливе шляхом призначення йому покарання у виді позбавлення волі на певний строк, із застосуванням принципу поглинання менш суворого покарання більш суворим, визначеного у частині 1 статті 70 Кримінального кодексу України, та остаточно призначити за вчинене покарання у виді позбавлення волі на певний строк, який дорівнює 5 рокам, так як саме таке покарання буде необхідним й достатнім для його виправлення та попередження вчинення нових злочинів.

Проте, частиною 1 статті 75 Кримінального кодексу України регламентовано, що якщо суд, крім випадків засудження за корупційне кримінальне правопорушення, кримінальне правопорушення, пов'язане з корупцією, порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керували транспортними засобами у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебували під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, при призначенні покарання у виді виправних робіт, службового обмеження для військовослужбовців, обмеження волі, а також позбавлення волі на строк не більше п'яти років, враховуючи тяжкість кримінального правопорушення, особу винного та інші обставини справи, дійде висновку про можливість виправлення засудженого без відбування покарання, він може прийняти рішення про звільнення від відбування покарання з випробуванням.

Тому, враховуючи міру покарання, до якої у своїх міркуваннях дійшов суд, а саме: остаточно призначити покарання за сукупністю вчинених кримінальних правопорушень у виді позбавлення волі на певний строк, який не перевищує 5 років,- враховуючи особу винного, який щиро розкався у вчиненому, раніше в силу положень статті 89 Кримінального кодексу України не судимий, військовозобов'язаний із військовим званням сержант та фаховою освітою навідник-оператор танку, характер вчинених ним злочинів, ступінь їх тяжкості, наявність у нього постійного місця мешкання та реєстрації, відсутність встановлених судом обставин, що обтяжують йому відповідальність, перебування на його утриманні хворої непрацездатної в силу приписів закону матері, а також те, що обидва потерпілих не мають жодних претензій до обвинуваченого ані матеріального, ані морального характеру, наявна триваюча широкомасштабна збройна агресія Російської Федерації проти України й бажання обвинуваченого брати участь у неї з боку нашої країни як її захисник із фаховою освітою необхідною фронту, ведення активних бойових дій в місцях вчинення злочинів, розгляду справи та мешкання обвинуваченого, суд вважає, що його виправлення можливе без ізоляції засудженого від суспільства шляхом поміщенні на певний строк до кримінально-виконавчої установи закритого типу, тобто без відбування покарання, а тому доходить висновку проте, що до ОСОБА_1 слід застосувати приписи статті 75 Кримінального кодексу України про звільнення від відбування покарання з випробуванням, так як саме це буде необхідним й достатнім для його виправлення та попередження вчинення нових злочинів, сприятиме вихованню його в дусі додержання законів України, формуванню в нього звички законослухняної поведінки і не бажання в майбутньому повторювати діяння, які мають наслідком встановлення зазначених обмежень.

Також, призначаючи обвинуваченому остаточно покарання у виді позбавлення волі на певний строк та враховуючи тяжкість вчиненого, особу винного, фактичні обставини цієї справи, обставини, що пом'якшують йому покарання, й відсутність тих, що обтяжують, а також доходячи до висновку про можливість його виправлення без відбування покарання, тобто про можливість звільнення ОСОБА_1 від відбування покарання з випробуванням, суд вважає за

необхідне і достатнє для його виправлення покласти на нього обов'язки, передбачені частиною 1 та пунктом 2 частини 3 статті 76 Кримінального кодексу України.

Приходячи до такого висновку, суд ураховує правозастосовну практику, викладену Верховним Судом як найвищим судом у системі судоустрою України, який, з огляду на імперативну норму пункту 6 частини 2 статті 36 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» № 1402-VIII від 02.06.2016 року (із змінами та доповненнями), забезпечує однакове застосування норм права судами різних спеціалізацій (тобто сталість та єдність судової практики) у порядку та спосіб, визначені процесуальним законом, а саме:

-постанову Верховного суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду, прийняту 20.03.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 302/904/16-к (провадження № 51-966 км 18),- щодо застосування судом звільнення від відбування покарання, де суд констатує, що загальні засади призначення покарання, визначені у статті 65 Кримінального кодексу України, наділяють суд правом вибору однієї із форм реалізації кримінальної відповідальності призначити покарання або звільнити від нього чи від його відбування, завданням якої є виправлення та попередження нових злочинів. Ця функція за своєю правовою природою є дискреційною, оскільки потребує врахування та оцінки конкретних обставин справи, ступеня тяжкості вчиненого злочину, особи винного, обставин, що впливають на покарання. Реалізація цієї функції становить правозастосовну інтелектуально-вольову діяльність суду, в межах якої і приймається рішення про можливість застосування чи не застосування статті 75 Кримінального кодексу України, за змістом якої рішення про звільнення від відбування покарання з випробуванням суд може прийняти лише у випадку, якщо призначено покарання певного виду і розміру, враховано тяжкість злочину, особу винного та інші обставини, і всі ці данні у сукупності спонукають до висновку про можливість виправлення засудженого без відбування покарання.

-та постанову Верховного суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду, прийняту 13.12.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 485/1613/17 (провадження № 51-6591 км 18),- щодо застосування до особи, яку звільняють від відбування покарання з випробуванням всіх обов'язків, перелічених у пункту 2 частині 1 статті 76 Кримінального кодексу України, незважаючи на те, що на час ухвалення вироку винна особа ніде не працює й для можливості повідомити про зміну місця роботи (на що саме й наголошує зазначена норма матеріального права), вона спочатку повинна її отримати.

Відтак, з огляду на усе вище наведене, суд вважає, що висновок про міру покарання та звільнення від її відбуття з випробуванням відповідатиме гуманності й справедливості, та не потягне за собою порушення засад виваженості, що включає наявність розумного балансу між інтересами суспільства, які захищаються, та правами особи, яка притягається до

кримінальної відповідальності, забезпечуватиме співрозмірність діяння та кари, відповідатиме таким принципам Європейської конвенції захисту прав людини і основоположних свобод як пропорційність обмеження прав людини, легітимна мета та невідворотність покарання.

Ухвалюючи вирок ОСОБА_1, суд не знаходить підстав для застосування положень статті 69, 69-1, 96-1 та 96-2 Кримінального кодексу України, у зв'язку з відсутністю передумов, за яких ці норми права мають бути застосовані.

В рамках цього кримінального провадження цивільний позов поданий не був.

Відповідно до пункту 5 частини 9 статті 100 Кримінального процесуального кодексу України речові докази: інвекторну сварку марки «Зеніт» ЗСІ-280К, перфоратор марки «DWT», компресор марки «Штурмовик АС-30», дитячу коляску бежевого кольору та дерев'яну палку, визнанні постановою, прийнятою слідчим СВ Красноградського РВП ГУНП в Харківській області лейтенантом поліції Полатай О. С. 29.01.2022 року та передані на зберігання до камери речових доказів цього ж РВ,- підлягають поверненню власникові (законному володільцю).

Частина 1 статті 126 Кримінального процесуального кодексу України покладає на суд обов'язки вирішити питання щодо процесуальних витрат у вирокі або ухвалі суду.

Згідно з положеннями пункту 3 частини 1 статті 118 Кримінального процесуального кодексу України к процесуальним витратам відносяться витрати, пов'язані із залученням експертів, які в силу приписів частини 1 та 2 статті 122 цього ж кодифікованого процесуального закону України несе сторона кримінального провадження, яка залучила експерта. При цьому у разі залучення експертів спеціалізованих державних установ стороною обвинувачення, це здійснюється за рахунок коштів, які цільовим призначенням виділяються цим установам з Державного бюджету України.

Частина 2 статті 124 Кримінального процесуального кодексу України зобов'язує суд у разі ухвалення обвинувального вироку стягнути з обвинуваченого на користь держави документально підтверджені витрати на залучення експерта.

Оскільки в рамках цього кримінального провадження було проведене експертне дослідження судовим експертом Зелениною Є. В., яка не є фахівцем державної спеціалізованої експертної установи, й стороною обвинувачення не доведений факт витрат держави на її роботу, підстав для стягнення на цей час з ОСОБА_1 витрат на залучення експерта при проведенні товарознавчої експертизи (висновок експерта за результатами проведення судово-товарознавчої експертизи № 586/22 від 11.02.2022 року) не має.

Застосований на стадії досудового розслідування захід забезпечення, а саме: на підставі ухвали, постановленої 07.02.2022 року в межах справи з єдиним

унікальним № 626/268/22 (провадження № 1-кс/626/109/2022) слідчим суддею Красноградського районного суду Харківської області Рибальченко І. Г., арешт майна: зварювального апарату марки «Зеніт» ЗСІ-280 К, перфоратору марки «DWT», компресору марки «Штурмовик АС-30», дитячої коляски бежевого кольору, дерев'яної палки та двох чорних чоловічих светрів, що вилучені в ході огляду місця події 29.01.2022 року й передані на відповідальне зберігання в камеру зберігання речових доказів Красноградського РВП ГУНП в Харківській області, розташованої за адресом: вулиця Лермонтова, будинок № 84, місто Красноград Харківської області,- а також потерпілому ОСОБА_2 , - необхідно скасувати, оскільки відпала потреба в його подальшому застосуванні.

Положеннями частини 1 статті 377 Кримінального процесуального кодексу України визначено, що якщо обвинувачений тримається під вартою, суд звільняє його з-під варти в залі судового засідання у разі виправдання; звільнення від відбування покарання; засудження до покарання, не пов'язаного з позбавленням волі; ухвалення обвинувального вироку без призначення покарання.

Оскільки суд дійшов висновку про можливість звільнення обвинуваченого від призначеного покарання з випробуванням та покладенням на нього відповідних обов'язків, суд вважає за необхідне звільнити ОСОБА_1 з-під варти в залі судового засідання.

Також у зв'язку із звільненням обвинуваченого від призначеного покарання з випробуванням та покладенням на нього відповідних обов'язків, суд приходить до висновку й про те, що застосований на стадії підготовчого судового провадження у цій справі захід забезпечення, а саме: на підставі ухвали Нововодолазького районного суду Харківської області, постановленої 26.05.2022 року, запобіжний захід у виді тримання під вартою ОСОБА_1 в ДЕРЖАВНІЙ УСТАНОВІ «ХАРКІВСЬКИЙ СЛІДЧИЙ ІЗОЛЯТОР» на строк 60 днів,- тобто до 24 липня 2022 року включно,- слід скасувати із недоцільністю його продовження внаслідок того, що відпали мета та підстави його застосування.

Ухвалюючи вирок, суд також вважає за необхідне зазначити, що пунктом 160 частини 1 Указу Президента України «Про реорганізацію місцевих загальних судів» № 451/2017 від 29.12.2017 року шляхом реорганізації (злиття) Валківського районного суду, Коломацького районного суду та Нововодолазького районного суду Харківської області утворено Валківський окружний суд у Валківському, Коломацькому та Нововодолазькому районах Харківської області із місцезнаходженням у містах Валках, селищі міського типу Новій Водолазі та селі Різуненковому Коломацького району Харківської області.

За змістом пункту 3 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» № 1402-VIII від 02.06.2016 року районні суди продовжують здійснювати свої повноваження до утворення та

початку діяльності місцевого окружного суду, юрисдикція якого розповсюджується на відповідну територію.

Окрім того, Постановою Верховної Ради України № 807-IX від 17.07.2020 року «Про утворення та ліквідацію районів», що набрала чинності 19.07.2020 року, змінений адміністративно-територіальний устрій нашої Держави.

Зокрема, відповідно до підпункту 20 пункту 3 та абзаців 3 і 6 підпункту 20 пункту 1 цієї Постанови ліквідований Нововодолазький район Харківської області та утворені Красноградський район Харківської області (з адміністративним центром у місті Красноград) у складі території Старовірівської сільської територіальної громади та Харківський район Харківської області (з адміністративним центром у місті Харків) у складі території Нововодолазької селищної територіальної громади, що затверджені Кабінетом Міністрів України, тощо.

При цьому, як чітко визначив законотворець у пункті 6 своєї Постанови, у продовж тримісячного строку з дня набрання нею чинності Кабінет Міністрів України повинен привести свої нормативно-правові акти у відповідність із нею та забезпечити таке приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів.

Одночасно із цим, приписами статті 125 Конституції України, прийнятої 28.06.1996 року № 254к/96-ВР (із змінами та доповненнями), а також статтею 17 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», закріплено, що судоустрій в Україні будується за принципами територіальності, спеціалізації, інстанційності і визначається законом.

Натомість, закон, який змінює існуючу систему судоустрою та приводить її у відповідність до нового адміністративно-територіального устрою, не прийнятий, Валківський окружний суд на цей час свою діяльність не розпочав, а тому кримінальне провадження перебувало на розгляді належного суду.

Ухвалюючи вирок, суд також вважає за необхідне звернути увагу на те, що Розпорядженням голови Верховного Суду № 14/0/9-22 від 25.03.2022 року «Про зміну територіальної підсудності судових справ в умовах воєнного стану (окремі суди Сумської, Харківської областей)», урахована неможливість здійснювати правосуддя під час воєнного стану Харківським апеляційним судом та у відповідності до частини 7 статті 147 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» змінено його територіальну підсудність й визначено її Полтавському апеляційному суду.

На підставі викладеного, керуючись статтею 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, учиненої 04.11.1950 року в Римі; Рішеннями Європейського суду з прав людини від 14.02.2008 року у справі «Кобець проти України» та від 28.10.1994 року у справі «Дж. Мюррей проти Сполученого Королівства»; статтями 9, 59, 61 та 125 Конституції України,

прийнятої 28.06.1996 року № 254к/96-ВР (із змінами та доповненнями); статтею 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» № 3477-IV від 23.02.2006 року (із змінами та доповненнями); статтею 17, пунктом 6 частини 2 статті 36, статтею 147 і пунктом 3 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» № 1402-VIII від 02.06.2016 року (із змінами та доповненнями); статтями 12, 32, 50, 63, 65 - 66, 70, 75 - 77, частинами 2, 3 і приміткою статті 185 Кримінального кодексу України № 2341-III від 05.04.2001 року (із змінами та доповненнями); Постановою Верховної Ради України № 807-IX від 17.07.2020 року «Про утворення та ліквідацію районів»; Переліком територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні), затвердженим Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 року (із змінами та доповненнями); Указом Президента України № 341/2022 від 17.05.2022 року, затвердженим Законом України № 2263-IX від 22.05.2022 року «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні»; пунктом 160 частини 1 Указу Президента України «Про реорганізацію місцевих загальних судів» № 451/2017 від 29.12.2017 року; Постановами Пленуму Верховного суду України «Про практику призначення судами кримінального покарання» № 7 від 24.10.2003 року (зі змінами та доповненнями), «Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки» № 7 від 04.06.2010 року (зі змінами та доповненнями) та «Про судову практику у справах про злочини проти власності» № 10 від 06.11.2009 року (зі змінами та доповненнями); постановами Верховного суду у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду, прийнятими 05.04.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 658/1658/16-к (провадження № 51-735 км 18), 07.11.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 297/562/17 (провадження № 51-329 км 18); постановами Верховного суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду, прийнятими 30.10.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 559/1037/16-к (провадження № 51-3612 км 18), 17.04.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 298/95/16-к (провадження № 51-2501 км 18), 13.12.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 485/1613/17 (провадження № 51-6591 км 18) і 20.03.2018 року в межах справи з єдиним унікальним № 302/904/16-к (провадження № 51-966 км 18); Розпорядженням голови Верховного Суду № 14/0/9-22 від 25.03.2022 року «Про зміну територіальної підсудності судових справ в умовах воєнного стану (окремі суди Сумської, Харківської областей)», а також статтями 17, 31, 35 - 37, 84 86, 91, 100, 131 132, 349, 368 371, 373 377, 392, 393, 395, 532 535 Кримінального процесуального кодексу України № 4651-VI від 13.04.2012 року (із змінами та доповненнями),-

з а с у д и в:

ОСОБА_1 визнати винним у пред`явлених йому обвинуваченнях, передбачених частиною 2 та частиною 3 статті 185 Кримінального кодексу України, і призначити йому покарання:

- за частиною 2 статті 185 Кримінального кодексу України у виді 3 (трьох) років позбавлення волі;

- за частиною 3 статті 185 Кримінального кодексу України у виді 5 (п`яти) років позбавлення волі.

В силу приписів частини 1 та 2 статті 70 Кримінального кодексу України за сукупністю цих кримінальних правопорушень, шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим, остаточно визначити до відбування **ОСОБА_1** покарання у виді 5 (п`яти) років позбавлення волі.

На підставі частини 1 статті 75 Кримінального кодексу України звільнити **ОСОБА_1** від відбування основного покарання у виді позбавлення волі з випробуванням із встановленням іспитового строку на 3 (три) роки та покладенням на нього обов`язків, передбачених частиною 1 та пунктом 2 частини 3 статті 76 Кримінального кодексу України, а саме:

?періодично з`являтися для реєстрації до уповноваженого органу з питань пробації;

?повідомляти уповноважений орган з питань пробації про зміну місця проживання, роботи або навчання;

?не виїжджати за межі України без погодження з уповноваженим органом з питань пробації.

Початок перебігу іспитового строку **ОСОБА_1** обчислювати з моменту проголошення вироку.

Згідно з частиною 1 статті 377 Кримінального процесуального кодексу України **ОСОБА_1** звільнити з-під варти в залі судового засідання.

Скасувати застосований на стадії підготовчого судового провадження захід забезпечення, а саме: на підставі ухвали Нововодолазького районного суду Харківської області, постановленої 26.05.2022 року, запобіжний захід у виді тримання під вартою **ОСОБА_1** в ДЕРЖАВНІЙ УСТАНОВІ «ХАРКІВСЬКИЙ СЛІДЧИЙ ІЗОЛЯТОР» на строк 60 днів,- тобто до 24 липня 2022 року включно,- оскільки його продовження є недоцільним.

Скасувати застосований на стадії досудового розслідування захід забезпечення, а саме: на підставі ухвали, постановленої 07.02.2022 року в межах справи з єдиним унікальним № 626/268/22 (провадження № 1-кс/626/109/2022) слідчим суддею Красноградського районного суду Харківської області Рибальченко І. Г., арешт майна: зварювального апарату марки «Зеніт» ЗСІ-280 К, перфоратору

марки «DWT», компресору марки «Штурмовик АС-30», дитячої коляски бежевого кольору, дерев'яної палки та двох чорних чоловічих светрів, що вилучені в ході огляду місця події 29.01.2022 року й передані на відповідальне зберігання в камеру зберігання речових доказів Красноградського РВП ГУНП в Харківській області, розташованої за адресом: вулиця Лермонтова, будинок № 84, місто Красноград Харківської області,- а також потерпілому ОСОБА_2 , - оскільки відпала потреба в його подальшому застосуванні.

Речові докази: інвекторну сварку марки «Зеніт» ЗСІ-280К, перфоратор марки «DWT», компресор марки «Штурмовик АС-30», дитячу коляску бежевого кольору та дерев'яну палку, визнанні постановою, прийнятою слідчим СВ Красноградського РВП ГУНП в Харківській області лейтенантом поліції Полатай О. С. 29.01.2022 року та передані на зберігання до камери речових доказів цього ж РВ,- повернути власникові (законному володільцю).

Копію вироку негайно після його проголошення вручити обвинуваченому, його захиснику та прокурору.

Копію цього судового рішення не пізніше наступного дня після його ухвалення надіслати учасникам судового провадження, які не були присутні в судовому засіданні при його проголошенні.

Роз'яснити учасникам судового провадження, що вони мають право отримати в суді копію вироку.

На вирок може бути подана апеляція в Полтавській апеляційний суд через Нововодолазький районний суд Харківської області протягом 30 днів з дня його проголошення.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано, а у разі її подання - вирок, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Вирок, що набрав законної сили, є обов'язковим для осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні, а також для усіх фізичних та юридичних осіб, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх службових осіб, підлягає виконанню на всій території України й звертається до виконання не пізніш як через три дні з дня набрання ним законної сили або повернення матеріалів кримінального провадження до суду першої інстанції із суду апеляційної чи касаційної інстанції.

Вирок постановлено, виготовлено шляхом комп'ютерного набору та підписано суддею в нарадчій кімнаті в одному примірнику.

Суддя С. В. Мащенко